

Arrest

nr. 192 976 van 2 oktober 2017
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 september 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT, die loco advocaat Robin BRONLET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 september 2017 wordt de verzoeker te Brussel aangetroffen.

Nog op diezelfde dag treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het betreft de thans bestreden akte, die op dezelfde dag aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en dit onder de vorm van een bijlage 13septies. Deze akte bevat de volgende motieven:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):*

naam: A.
voornaam: A.
geboortedatum: (...)1993
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Eritrea
In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Geen documenten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

Risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn/haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn/haar verblijf te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de terugleiding.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de vasthouding.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde /de overname te vragen aan Duitsland. Mocht de overname door Duitsland niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.N., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Brussel en de verantwoordelijke van het gesloten centrum de Caricole de betrokkene, A., A., op te sluiten in de lokalen van het centrum de Caricole vanaf 18/09/2017."

Uit een eenvoudige lezing van de bijlage 13septies blijkt dat deze akte bevat drie onderscheiden beslissingen bevat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over het voorwerp van het beroep en over de ontvankelijkheid

2.1. Zoals *supra* werd gesteld, bevat de bestreden bijlage 13septies drie onderscheiden beslissingen, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding. Uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift kan echter onvoldoende blijken dat de verzoeker tevens de schorsing van de tenuitvoerlegging nastreeft van de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding die in de bestreden akte zijn vervat.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de vordering hoe dan ook niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het voorwerp van het onderhavige beroep wordt dan ook beperkt tot de beslissing om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

2.2. De Raad stelt vast dat de onderhavige vordering werd ingediend binnen de ter zake geldende beroepstermijn, zoals voorzien in artikel 39/82, § 4, tweede lid *juncto* artikel 39/57, derde lid van de vreemdelingenwet.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet, de verzoeker bevindt zich concreet in het gesloten centrum Caricole. In dit geval wordt wettelijk vermoed dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is. Het uiterst dringend karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verweerder.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door een verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.2.2. In een enig middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.2.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“En ce que la motivation de l’acte attaqué est purement stéréotypée et ne prend pas du tout en compte la situation particulière du requérant.

Alors que le requérant est ressortissant d’Érythrée, un état dont la partie adverse ne peut ignorer qu’il figure de manière consistante au sommet des listes des régimes les plus attentatoires aux droits humains.

Il ressort des termes de la décision attaquée (« nationaliteit : Eritrea ») que la partie adverse ne conteste pas la nationalité érythréenne du requérant.

La partie adverse ne peut pas ignorer que la dictature érythréenne est l’une des plus oppressives au monde. (Human Rights Watch, World Report 2017 Country Chapter : Eritrea (Pièce n°4))

La Commission d’enquête des Nations unies en Érythrée a conclu que des crimes contre l’humanité y avaient été commis de manière généralisée et systématique. (OHCHR, La Commission d’Enquête des Nations Unies met en lumière des crimes contre l’humanité en Érythrée (Pièce n°2))

Les citoyens érythréens sont soumis à un service militaire à durée indéterminée, qui peut durer des dizaines d’années et être assimilé à de l’esclavage :

« By law, each Eritrean is compelled to serve 18 months in national service starting at 18 but in practice conscripts serve indefinitely, many for over a decade. Endless conscription remains a principal driver of migration. The CoI concluded that conditions of national service rise to the crime of enslavement. Conscripts are often assigned to arduous non-military construction and agriculture projects though some serve in the civil service, education, and other service jobs. Conscripts are used not only in government-related projects, they are used in projects personally benefitting military commanders and other officials. Treatment of conscripts is often harsh, depending on the whim of the commander. Physical abuse, including torture, occurs frequently; so does forced domestic servitude and sexual violence by commanders against female conscripts. There is no redress mechanism for conscripts facing sexual and other abuses.

Attempts to flee are sternly punished. On April 3, new conscripts trying to escape from a convoy in Asmara were shot at by guards, killing several. » (Human Rights Watch, pièce n° 4, pp. 1-2).

Le requérant est en âge de subir la conscription, et donc d’être maintenu en esclavage.

Le droit de quitter son pays est également violé : le gouvernement interdit l'émigration (Amnesty International, Rapport 2016/17 : Erythrée (Pièce n°3), p 183.) et réprime violemment les tentatives de fuite :

« A Swiss immigration fact-finding mission to Asmara, Eritrea's capital, in March, however, concluded "proof of improved human rights conditions is still missing" and that involuntary returnees could count on imprisonment and perhaps torture. In October, an appellate tribunal in the United Kingdom held that Eritreans of draft age who left the country illegally and are involuntary returned to Eritrea "face a real risk of persecution, serious harm or ill-treatment"; these abuses, the decision said, violate the European Convention on Human Rights. The UK Home Office amended its immigration policy to conform to the tribunal's holding.

In May, Sudan expelled over 400 Eritrean refugees and asylum seekers to Eritrea. Most were promptly incarcerated according to Col witnesses. » (Human Rights Watch, pièce n° 4, pp 3-4.)

Il existe un risque très élevé que le requérant subisse sur place de graves conséquences répressives du fait de sa décision de fuir illégalement vers l'Europe :

« Par ailleurs, les Érythréens qui essayaient de se rendre en Europe risquaient d'être victimes de détention arbitraire, d'enlèvement, de violences sexuelles et de mauvais traitements. » (Amnesty International, pièce n°3, p. 184.).

Une rapide recherche sur internet permet donc de découvrir l'existence *prima facie* de risques évidents de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas d'expulsion du requérant vers l'Erythrée.

La partie adverse n'a pourtant réalisé aucun examen du risque de violation de l'article 3, en prenant une décision à la motivation purement stéréotypée.

Ce faisant la décision viole manifestement l'article 3 CEDH."

3.2.2.2. In de nota met opmerkingen wordt als volgt gerepliceerd:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het wettigheidsbeginsel en van het beginsel van tegenstrijdigheid.

Hij betoogt dat de motivering stereotiep is en er geen rekening gehouden werd met zijn specifieke situatie, namelijk dat hij een onderdaan is van Eritrea, een land dat zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen. Hij argumenteert dat onderdanen van Eritrea onderworpen zijn aan een levenslange militaire dienst wat zou neerkomen op slavernij. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar enkele algemene rapporten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker met zijn betoog volledig voorbijgaat aan de door hem ingediende asielaanvraag bij de Duitse autoriteiten, de opgestarte identificatieprocedure in België en het door de Belgische autoriteiten aan Duitsland gerichte terugnameverzoek op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen en dat de procedure tot identificatie werd opgestart, waarbij zijn "whereabouts" werden bekomen. Uit het EUODAC verslag is gebleken dat verzoeker reeds op 11 januari 2017 een asielaanvraag had ingediend bij de Duitse autoriteiten en dat zijn vingerafdrukken op 2 augustus 2016 geregistreerd werden in Italië.

De "whereabouts" van verzoeker blijken uit een mail van 22 september 2017:

"(...) Hij is vertrokken uit Eritrea in 2011. Daarna is hij via Soedan naar Libië gegaan waar hij in 2013 toekwam.

Van daaruit heeft hij de oversteek gemaakt naar Italië. Hij kwam daar toe in augustus 2013.

Zijn vingerafdrukken werden daar geregistreerd maar daarna mocht hij gewoon verder gaan.

In december 2016 is hij in Duitsland toegekomen.

Hij bevestigt dat hij in januari 2017 asiel aanvroeg in Duitsland. Hij stelt dat hij nog geen beslissing heeft dat hij nog naar de rechtbank moet gaan.

Hij is daarna altijd in Duitsland gebleven tot op maandag 18/09 wanneer hij in België toegekomen is. Hij is per toeval in België toegekomen omdat hij een verkeerde trein genomen heeft. Hij wou een vriend in Duitsland bezoeken en is in plaats daarvan in België toegekomen. Hij heeft nooit het Schengengrondgebied verlaten.(...)"

Op 29 september 2017 richtten de Belgische onderdanen een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening. In het verzoek tot terugname werd gewezen op de dringende situatie:

"(...) Since detention period is only for a maximum of two months, I would like to ask you to answer as soon as possible.(...)"

Vrije vertaling:

Daar de termijn van vrijheidsberoving bepaald is op maximum 2 maanden, wil ik u vragen om ons zo snel als mogelijk te antwoorden.(...)"

Rekening houdend met de resultaten van het vingerafdrukkenonderzoek, werd in de bestreden beslissing onder meer gemotiveerd wat volgt:

"(...) CONCLUSIE :

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde/ de overname te vragen aan Duitsland. Mocht de overname door Duitsland niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.(...)"
(eigen onderlijning)

De terugname werd gevraagd op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening, dat luidt:

"b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"

Indien de Duitse autoriteiten zullen instemmen met het terugnameverzoek, hebben zij de verplichting om een onderzoek te voeren naar verzoekers asielmotieven en zijn geuite vrees bij terugkeer naar Eritrea. Dit volgt rechtstreeks voort uit de werking van de Dublin III Verordening.

Indien de Duitse autoriteiten de asielaanvraag van verzoeker reeds hebben behandeld, wat een voorafgaand onderzoek impliceert naar artikel 3 EVRM, rekening houdend met de door hem geuite vrees en situatie in het herkomstland, staat het het bestuur vrij om de procedure te starten met het oog op het bekomen van een doorlaatbewijs voor zijn herkomstland. Voorgaande is niet in strijd met artikel 33 van de Conventie van Genève, die erin voorziet dat geen enkele Verdragsluitende Staat een vluchteling mag uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Uit voorgaande volgt dat een repatriëring naar zijn land van herkomst in geen geval zal gebeuren zonder een voorafgaand onderzoek naar zijn individuele situatie vis-à-vis zijn herkomstland.

De opgeworpen schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van Eritrea is in die zin, in huidige stand van de procedure, prematuur en minstens niet dienstig, nu in eerste instantie de Dublinprocedure gevolgd dient te worden en in tweede instantie, en dit voor zover er geen overdracht aan de Duitse autoriteiten in het kader van de Dublin III Verordening kan plaatsvinden, een onderzoek zal worden gevoerd naar de persoonlijke situatie en geuite vrees van verzoeker, rekening houdend met de informatie die de Duitse autoriteiten zullen verschaffen.

De verwerende partij voegt nog een stuk bij, waarin voorgaande bevestigd wordt.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet en van artikel 74/14 §3, 1° van de vreemdelingenwet genomen omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Verzoeker betwist dit niet. Hij weerlegt evenmin de vaststelling dat hij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden en hij geen poging ondernomen heeft zijn verblijf te regulariseren. Die determinerende motieven, die door verzoeker onbesproken worden gelaten, vinden steun in het administratief dossier en volstaan om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Een schending van de motiveringsplicht wordt evenmin aangetoond.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

3.2.2.3. In de bij de nota met opmerkingen gevoegde interne nota van 29 september 2017, stelt een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende:

"Indien een vreemdeling Illegaal wordt aangetroffen, maar er blijkt uit een Eurodac-treffer of uit andere bewijzen dat hij of zij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in een ander EU-lidstaat, dan is België verplicht om artikel 24 (indiëning van een terugnameverzoek wanneer er in de verzoekende lidstaat door betrokkene geen nieuw verzoek tot internationale bescherming is ingediend) van de Dublin III-Verordening toe te passen.

Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die belast is met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, een persoonlijk onderhoud met betrokkene (conform art 5 en 19 van de Dublin III-Verordening; alsook de preambule, paragraaf 4 en 5). Dit onderhoud levert de zogenaamde 'whereabouts' op. De Cel Identificatie (CID) gaf op 21 september 2017 de instructie om aan betrokkene de 'whereabouts' te vragen. Op 22 september 2017 verkreeg CID de nodige informatie. Betrokkene verklaarde in Januari 2017 asiel te hebben gevraagd in Duitsland. In 2013 zou hij via Italië Europa bereikt hebben.

Op 29 September 2017 ontving Duitsland van België de overnamevraag. Indien het antwoord van Duitsland negatief is en zij aangeven niet verantwoordelijk te zijn, zal er een overnamevraag gesteld worden aan Italië. Indien het verzoek om internationale bescherming door Duitsland is afgewezen bij definitieve beslissing (art. 18, lid 1, d) Dublin III) heeft DVZ de keuze: ze kan hetzij de terugname vragen

aan Duitsland, hetzij de vreemdeling verwijderen naar zijn land van herkomst met toepassing van de Terugkeerrichtlijn.

Er dient te worden opgemerkt dat alle lidstaten die deel uitmaken van de Dublin-ruimte ertoe gebonden zijn de Conventie van Geneve van 1951, als ook de Europese Verordeningen 2013/32 en 2011/95 te respecteren. Alle personen die binnen de vernoemde ruimte internationale bescherming vragen, genieten de garantie dat alle Europese en internationale mensenrechtelijke verdragen gerespecteerd worden.

Als na afronding van het Dublin-onderzoek blijkt dat België toch verantwoordelijk is, zal betrokkene de kans geboden worden hier internationale bescherming aan te vragen. De overheid kan betrokkene echter niet dwingen deze demarche te ondernemen."

3.2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van de verklaringen van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet deze partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.2.2.5. De verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat de verweerder niet zorgvuldig heeft gehandeld en artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door geen enkel onderzoek te verrichten naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van verwijdering naar Eritrea. De verzoeker benadrukt dat de verweerder niet onwetend kan zijn omtrent het feit dat Eritrea consistent figureert aan de top van de lijst van regimes die de mensenrechten schenden. De verzoeker voegt hieromtrent het Human Rights Watch World Report 2017 Eritrea bij zijn verzoekschrift. Hij wijst er tevens op dat de verweerder niet betwist dat de verzoeker de Eritrese nationaliteit heeft en brengt een publicatie bij van de onderzoeksdienst van de Verenigde Naties van 8 juni 2016 waarin melding wordt gemaakt van systematische en wijdverspreide misdaden tegen de menselijkheid in Eritrea (slavernij, gevangenneming, gedwongen verdwijningen, vervolging, verkrachting, moord en andere onmenselijke behandelingen als onderdeel van een schrikbewind). Verder stelt hij, in verwijzing naar het hoger reeds vermelde rapport van Human Rights Watch, dat Eritrese onderdanen gedurende onbepaalde duur, mogelijks tientallen jaren, de legerdienst dienen te vervullen, hetgeen neerkomt op slavernij. De verzoeker specificeert tevens dat hij tot de leeftijdsgroep behoort voor de dienstplicht, zodat hij riskeert slavernij te ondergaan. Ook het recht om Eritrea te verlaten wordt geschonden. In verwijzing naar een rapport van Amnesty International van 2016/2017, brengt de verzoeker naar voor dat de Eritrese overheid emigratie verbiedt en vluchtpogingen zeer zwaar bestraft. De verzoeker benadrukt dat er een zeer groot risico is dat hij bij een onvrijwillige terugkeer naar Eritrea het slachtoffer wordt van zware repressie omwille van zijn vlucht naar Europa, waarbij hij ook verwijst naar het voormelde rapport van Amnesty International. De verzoeker besluit hieruit dat hij, in geval van een verwijdering van Eritrea, een reëel risico loopt op behandelingen die strijden met artikel 3 van het EVRM.

Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoeker ter zake nog een kopie neer van de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Eritrea neer.

De Raad merkt vooreerst op dat de verweerder noch in zijn nota met opmerkingen, noch in zijn uiteenzettingen ter terechtzitting verzoekers Eritrese nationaliteit betwist. Ook het door de verzoeker opgesomde, en met gezaghebbende rapporten onderbouwde, reële risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij verwijdering naar Eritrea, wordt als dusdanig door de verweerder op geen enkel moment betwist. De verweerder meent in de nota met opmerkingen wel dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in de huidige stand van het geding voorbarig en niet dienstig is aangezien in eerste instantie de Dublinprocedure dient gevolgd te worden en in tweede instantie, indien geen Dublinoverdracht naar Duitsland kan plaatsvinden, een onderzoek zal worden gevoerd naar de persoonlijke situatie en de geuite vrees van de verzoeker, rekening houdende met de informatie die de Duitse autoriteiten zullen verschaffen.

De Raad merkt vooreerst op dat dat de thans bestreden akte duidelijk vermeldt dat aan de verzoeker het bevel wordt gegeven om *“het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”* alsook dat het noodzakelijk is *“om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen”*. Waar de verweerder beslist om de verzoeker zonder verwijl terug te leiden naar de grens, heeft hij dus uitdrukkelijk gespecificeerd dat hiermee niet wordt bedoeld de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Op het eerste gezicht kan uit de thans

bestreden akte dan ook niet worden afgeleid dat de verweerder zou hebben beslist om de verzoeker naar Duitsland over te dragen in het kader van enig verzoek tot terugname op grond van de criteria van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening). Hieraan wordt geen afbreuk gedaan doordat de bestreden akte, zoals de verweerder in de nota met opmerkingen alsook ter terechtzitting naar voor brengt, helemaal onderaan de volgende opmerking van de Cel Identificatie (CID) vermeldt: *“Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Duitsland. Mocht de overname door Duitsland niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”* Deze vermelding lijkt overigens tegenstrijdig te zijn met de duidelijke beslissing om de verzoeker, in toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, zonder verwijl terug te leiden naar de grens met uitzondering van de grens van de Schengenstaten, zodat het uitdrukkelijk wordt uitgesloten dat de verzoeker naar Duitsland wordt teruggesteerd. Bovendien kan uit voormelde passage nog niet blijken dat de verzoeker effectief wordt overgedragen aan Duitsland, er wordt immers enkel gesteld dat de overname “zal” worden gevraagd aan Duitsland en dat de verzoeker te dien einde ter beschikking wordt gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken. Een vaststaande beslissing om de verzoeker daadwerkelijk over te dragen aan de Duitse autoriteiten blijkt dan ook nog niet te zijn genomen op de datum van de bestreden akte en ook uit de stukken van het administratief dossier kan niet blijken dat er op het moment dat de zaak in beraad werd genomen enige zekerheid kan worden geboden dat de verzoeker niet naar Eritrea maar wel naar Duitsland zal worden verwijderd.

Waar de verweerder in zijn nota stelt dat de Belgische autoriteiten op 29 september 2017 een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten richtten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening, merkt de Raad vooreerst op dat het administratief dossier niet toelaat vast te stellen dat het document van 29 september 2017, getiteld *“Request to take back on the basis of the European Union Council Regulation 604/013 (Dublin III) of 26 June 2013. URGENT – DETENTION CASE”* ook daadwerkelijk op 29 september 2017 werd verstuurd aan de Duitse autoriteiten. Het administratief dossier bevat geen enkele concrete indicatie dat dit document ook effectief werd verzonden aan deze of gene Duitse overheid, zij het per e-mail, fax of met enige ander middel. Bijgevolg kan de Raad in de huidige stand van het geding niet als vaststaand aannemen dat reeds een terugnameverzoek werd verstuurd aan Duitsland. Nog minder kan uit het administratief dossier blijken dat de Duitse autoriteiten zouden hebben ingestemd met de terugname van de verzoeker. Een overdrachtsbesluit in de zin van de Dublin-III-Verordening kan evenwel slechts getroffen worden indien de aangezochte lidstaat uitdrukkelijk of impliciet (door het laten verstrijken van de termijn voor antwoord op het terugname- of overnameverzoek) instemt met de terug- of overname van de verzoeker (cf. artikel 26.1. van de Dublin-III-Verordening). Zonder enig zicht op een akkoord betreffende de over- of terugname door de Duitse autoriteiten, kan de Raad er dan ook niet zomaar van uitgaan dat een overdrachtsbesluit zal worden getroffen. Ook de verweerder kan ter terechtzitting geen enkele garantie bieden dat zal worden beslist om de verzoeker aan Duitsland over te dragen.

Hoewel blijkt en niet wordt betwist dat de verzoeker op 11 januari 2017 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan gelet op de duidelijke bewoordingen van de bestreden akte en gelet op hetgeen voorafgaat, in de huidige stand van het geding dan ook niet als vaststaand worden aangenomen dat de verzoeker ter uitvoering van de thans bestreden beslissing naar Duitsland zal worden overgebracht. Ook de in de nota met opmerkingen geformuleerde hypothesen omtrent de mogelijkheid dat de Duitse autoriteiten het ingediende verzoek om internationale bescherming wel dan niet reeds hebben behandeld, bieden geen enkele zekerheid dat de verzoeker ter uitvoering van de bestreden beslissing naar Duitsland en dus niet naar Eritrea zal worden verwijderd.

Wat daarentegen wel blijkt uit de bestreden akte is de intentie van de verweerder om, indien een overname door Duitsland niet mogelijk is, een doorlaatbewijs te bekomen van verzoekers nationale overheden om hem terug te leiden naar de Eritrese grens. Ter terechtzitting hieromtrent bevestigd, bevestigt de advocaat van de verweerder dat de thans bestreden akte de verweerder een titel verschaft om de verzoeker te verwijderen naar Eritrea. De advocaat van de verweerder stelt zich evenwel op het standpunt dat deze verwijderingstitel voorlopig niet kan worden uitgevoerd omdat eerst de Dublinprocedure wordt afgewacht. Volgens de advocaat van de verweerder is het daarom ook nog niet aan de orde om nu reeds de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken. In de nota en ter terechtzitting wordt ook meermaals naar voor geschoven dat de verweerder niet de intentie

heeft om artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 van het EVRM te miskennen. Een dergelijk onderzoek zou plaats grijpen indien een overdracht aan Duitsland niet mogelijk zou blijken. Op de vraag hoe de Raad dan kan onderzoeken of er een zorgvuldig en rigoureuus onderzoek is verricht inzake het door de verzoeker naar voor gebrachte risico op folteringen, onmenselijke en vernederende behandelingen en bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, nu uitdrukkelijk wordt erkend dat zulk onderzoek nog niet heeft plaats gevonden terwijl de thans bestreden akte wel toelaat de verzoeker naar Eritrea te verwijderen, merkt de advocaat van de verweerder op dat rekening moet worden gehouden met de feitelijke omstandigheden en de beperkte keuze die de verweerder had op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen. De advocaat van de verweerder benadrukt dat de verzoeker illegaal werd aangetroffen, terwijl hij zich niet kenbaar had gemaakt. Er zouden onmiddellijk vingerafdrukken zijn genomen, en de verweerder kon niet het risico lopen om de verzoeker in afwachting van een Dublinakkoord terug vrij te laten omdat zij hem dan niet zouden kunnen terugvinden om hem daadwerkelijk over te dragen. De advocaat van de verweerder stelt dat er momenteel geen intentie is om de verzoeker naar Eritrea te verwijderen zonder enig onderzoek van zijn persoonlijke situatie en geuite vrees, dat eerst wordt onderzocht of de verzoeker in toepassing van de Dublin-III-Verordening kan worden overgedragen aan Duitsland en dat de verweerder daarna kan handelen afhankelijk van het antwoord van Duitsland.

De Raad wijst er evenwel op dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat (vaste rechtspraak o.m. EHRM 11 oktober 2012, Auad t. Bulgarije, nr. 46390/10, § 96; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi t. Italië, §127; EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk §§'n 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering t. V.K., § 88). Op de bevoegde nationale autoriteiten rust de verplichting om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Dit wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico's te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 185; EHRM 23 maart 2016, F.G. t. Zweden, § 117; EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 104; EHRM 13 december 2012, El-Masri t. Macedonië, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99).

De vermelding in de bestreden akte en het verweer in de nota met opmerkingen dat eerst een Dublinonderzoek zal worden gevoerd en afgewacht en dat de verzoeker enkel naar Eritrea kan worden verwijderd indien de Dublinoverdracht niet mogelijk zal blijken te zijn en het verweer dat er geen enkele intentie is om de verzoeker naar Eritrea te verwijderen zonder een onderzoek van zijn grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM, doet hieraan geen afbreuk. In een recent arrest van 13 december 2016 heeft het EHRM immers geoordeeld dat het voeren van een onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM vlak voorafgaand aan de fysieke verwijdering van het grondgebied niet volstaat wanneer er geen enkele indicatie is van de omvang van dit onderzoek en van het effect hiervan op het bindend karakter van de verwijderingsbeslissing: *"The fact that an assessment of this kind could have been carried out immediately before the removal measure was to be enforced (see paragraph 199 in fine above) does not address these concerns in itself, in the absence of any indication of the extent of such an assessment and its effect on the binding nature of the order to leave the country."* (vrije vertaling : Het feit dat een onderzoek van deze soort [naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM] had kunnen gebeuren vlak voorafgaand aan de gedwongen verwijdering van het grondgebied volstaat niet om tegemoet te komen aan deze bezorgdheden wanneer er geen enkele indicatie is van de omvang van een dergelijk onderzoek en van het effect hiervan op het bindend karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten) (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 202). Te dezen stelt de Raad vast dat in de huidige stand van het geding onmogelijk kan worden ingeschat wat de omvang is van het onderzoek dat eventueel later nog zou worden gevoerd door de verweerder, terwijl de verweerder ook heeft erkend dat een eventueel later onderzoek niets afdoet aan het feit dat de huidige bestreden beslissing op zich reeds een titel inhoudt om de verzoeker naar Eritrea te verwijderen.

Alle thans geuite intenties ten spijt, dient te worden opgemerkt dat de Raad er niet aan voorbij kan gaan dat de thans bestreden akte de verweerder wel degelijk een uitvoerbare titel verschaft om de verzoeker te verwijderen naar Eritrea. Een eventueel gebrek aan enig navolgend onderzoek of een onzorgvuldig

onderzoek kan, zoals de advocaat van de verzoeker terecht opmerkt, op het eerste gezicht op dat moment niet langer met een passend rechtsmiddel worden bestreden. Immers kan krachtens artikel 39/82, § 4, tweede lid *juncto* artikel 39/57, derde lid van de vreemdelingenwet slechts een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld binnen de tien dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel die, zoals *in casu*, reeds *ab initio* imminent is aangezien de verzoeker meteen werd vastgehouden in een welbepaalde plaats in de zin van artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat reeds in de bestreden akte werd gelast om de verzoeker op te sluiten in het centrum Caricole zodat de tenuitvoerlegging van deze akte imminent is en hiermee ook reeds van rechtswege is voldaan aan de voorwaarde van het uiterst dringend karakter van de vordering, verhindert de verzoeker om later nog op ontvankelijke wijze een gewone vordering tot schorsing in te dienen. Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet is zulks immers enkel mogelijk indien de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat niet is voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid. De onmogelijkheid om later een gewone vordering tot schorsing in te dienen impliceert tevens dat op de verzoeker op enig later tijdstip, wanneer er zekerheid wordt geboden omtrent de bestemming waarnaar de verzoeker zal worden verwijderd, niet meer op ontvankelijke wijze voorlopige maatregelen kan vorderen met toepassing van de artikelen 39/84 en/of 39/85 van de vreemdelingenwet. Een verzoek tot nietigverklaring werkt voor het overige niet opschortend en in de annulatieprocedure kan, krachtens de bepalingen van de vreemdelingenwet, door de Raad ook nooit enige schorsende werking aan het beroep worden verleend. In die optiek zou dan ook niet zijn voldaan de waarborgen die krachtens artikel 13, eerste en tweede lid, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) moeten worden geboden. Zoals de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting pertinent opmerkt is de onderhavige vordering de enige kans voor de verzoeker op een doeltreffende voorziening in rechte. De advocaat van de verweerder heeft op dit punt overigens ter terechtzitting geen enkel verder verweer gevoerd.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen en de bijgevoegde "*interne nota*" laat uitschijnen dat hij zijn Europeesrechtelijke en mensenrechtelijke verplichtingen zal naleven en dat alle personen die binnen de Dublin-ruimte de internationale bescherming vragen, de garantie hebben dat alle Europeesrechtelijke en mensenrechtelijk verdragen gerespecteerd worden, dient er op te worden gewezen dat deze repliek in wezen enkel een bepaalde intentie van de verweerder weergeeft. Deze intentie wordt bovendien pas naar voor gebracht nadat reeds een beslissing werd genomen die uitdrukkelijk voorziet dat de verzoeker naar zijn land van herkomst, Eritrea, wordt verwijderd indien de overname of terugname door Duitsland niet mogelijk zou blijken én nadat de verzoeker tegen dit verwijderingsbesluit een vordering heeft ingediend bij de Raad. Naar vaste rechtspraak van het EHRM moet echter worden benadrukt dat de door het EVRM geboden bescherming van de mensenrechten te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83). Bovendien primeert artikel 3 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet (*cf.* RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen om een vreemdeling naar zijn land van herkomst te verwijderen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren betreffende het risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en dit op grond van de omstandigheden waarvan deze overheid kennis heeft of zou moeten hebben (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In casu heeft de verzoeker gezaghebbende en recente rapporten naar voor gebracht, zij werden opgesteld door internationale organisaties en hebben specifiek betrekking op de situatie van de mensenrechten in Eritrea. Uit deze gezaghebbende informatie blijken wijdverspreide schendingen van de mensenrechten in Eritrea. De verzoeker heeft deze algemene informatie op het eerste gezicht ook voldoende toegepast op zijn persoonlijke situatie waar hij er op wijst dat hij in de leeftijdscategorie valt voor de dienstplicht en waar hij wijst op het reële risico op foltering, gevangenneming en verdwijning bij een onvrijwillige terugkeer naar Eritrea en van een reëel risico op vervolging, ernstige schade en mishandeling van Eritreeërs van dienstplichtige leeftijd die na hun illegale vlucht uit Eritrea onvrijwillig terugkeren.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verweerder er op het moment van de thans bestreden beslissing, blijkens het door hem gevoerde verweer en blijkens de opmerking van de CID in de bestreden akte, kennis van had dat de verzoeker een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Duitsland. De Eritrese nationaliteit van de verzoeker werd daarnaast op geen enkel

ogenblik in twijfel gebracht. Niettemin blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat slechts na het treffen van de bestreden beslissing, met name op 21 september 2017, de opdracht werd gegeven tot het voeren van een persoonlijk onderhoud met de verzoeker teneinde zijn "whereabouts" te verkrijgen. Het blijkt dan ook dat de verweerder voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissing geen grondig onderzoek gedaan heeft naar de concrete situatie van de verzoeker en dat aan de verzoeker voorafgaandelijk evenmin effectief de mogelijkheid heeft gehad om zijn concrete situatie toe te lichten.

Hoewel het op heden niet aan de Raad bekend is hoever het onderzoek naar de asielaanvraag van de verzoeker is gevorderd en of er dienaangaande al dan niet reeds een beslissing werd getroffen door de Duitse autoriteiten en zonder vooruit te willen lopen op de uitkomst van dit verzoek om internationale bescherming, meent de Raad dat de door de verzoeker voorgelegde stukken op het eerste gezicht en in de huidige stand van het geding voldoende concrete gegevens bevatten die er op wijzen dat verzoekers verwijdering naar Eritrea hem kan blootstellen aan een ernstig risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Zoals hierboven reeds werd besproken, geeft de verweerder aan ter zake een onderzoek te zullen doorvoeren op een later tijdstip en wanneer er duidelijkheid is omtrent het verzoek tot terugname aan Duitsland. Hiermee wordt echter meteen erkend dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden akte nog niet werd onderzocht of er een reëel risico is dat de verwijdering naar Eritrea de verzoeker blootstelt aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat tot op heden geen zekerheid werd geboden dat de verzoeker niet naar Eritrea zal worden verwijderd. Aangezien de verweerder ter terechtzitting erkent dat er nog geen antwoord is vanwege de Duitse autoriteiten op het – vermoedelijk – op 29 september 2017 verzonden terugnameverzoek, kan de Raad in deze stand van het geding er onmogelijk op vooruitlopen dat aan de verzoeker alsnog een doorlaatbewijs voor Duitsland zal worden afgeleverd.

3.2.2.6. Samenvattend stelt de Raad vast dat de thans bestreden akte uitdrukkelijk voorziet in de terugleiding naar de grens van een niet-Schengenland alsook in het opvragen van een doorlaatbewijs van verzoekers nationale overheden indien er geen overname door Duitsland mogelijk zal zijn. Het staat voorts buiten betwisting dat deze akte de verweerder in voorkomend geval op zich reeds een uitvoerbare titel verschaft om de verzoeker effectief te verwijderen naar Eritrea zonder dat de verzoeker op dat moment nog een daadwerkelijk rechtsmiddel kan aanwenden tegen zijn verwijdering. De aangevoerde grief ontleend aan de schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook geenszins voorbarig. Uit een *prima facie*-onderzoek van de door de verzoeker naar voor gebrachte grieven blijkt daarnaast dat de verwijdering naar Eritrea de verzoeker mogelijks kan blootstellen aan onmenselijke behandelingen en straffingen, terwijl de verweerder voorafgaand de aan de thans bestreden beslissing de verzoeker niet in de mogelijkheid heeft gesteld om zijn persoonlijke situatie toe te lichten en er ook geen voorafgaandelijk onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM niettegenstaande de verweerder de Eritrese nationaliteit van de verzoeker nooit heeft betwist en hij ook niet onkundig kon zijn van de door de verzoeker met gezaghebbende en recente rapporten onderbouwde mensenrechtenschendingen in Eritrea.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient in deze stand van het geding dan ook te worden aangenomen dat de verzoeker een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM heeft. *Prima facie* blijkt tevens dat de verweerder zijn beslissing op onzorgvuldige wijze heeft voorbereid.

Het verweer in de nota met opmerkingen en de praktische moeilijkheden waarvan de advocaat van de verweerder ter terechtzitting melding maakt, doen hieraan geen afbreuk. Overigens moet worden geduimd dat de verweerder in de onderhavige procedure niet dienstig kan verwijzen naar de praktische noodwendigheden om de verzoeker van zijn vrijheid te beroven zolang er geen terugnameakkoord is, aangezien de Raad niet bevoegd is om de wettigheid van de beslissing tot vasthouding te onderzoeken.

3.2.2.7. Een schending van artikel 3 van het EVRM en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn op het eerste gezicht aangetoond. Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In het verzoekschrift geeft de verzoeker aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt teweeg te brengen.

De verzoekende partij kan hierin gelet op de bovenstaande bespreking van de grief gestoeld op artikel 3 van het EVRM worden gevolgd, het middel op grond van artikel 3 van het EVRM lijkt ernstig.

Conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen nadeel wettelijk vervuld als een middel ernstig wordt bevonden gesteund op de grondrechten van de mens, zoals artikel 3 van het EVRM, waarnaar wordt verwezen in artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg voldaan.

3.4. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van het bevel om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

C. DE GROOTE